

Sy-li spěwat,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedželske lopjeno. •

Budawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjez kubicziščezěni a płaczi šchtwórtlětnje 5.— hr. i hortom 6.— hr.

2. njedžela adventa.

Mat. 10, 7.

Džicze a přědujce a prajcze: „To njebieske kralestwo je ƙo pschiblizato“.

Něhdy běšče, tał duchowny w pschirunanju powjeda, město we wysokej ležaje. Wono ƙo w krafnosći bšščešče, a lute šbožo w nim knježesche: strowosč, derjehicze a měr. Šdyž pał wobydlerjo tuteho wysokeho města won pohladachu: Šlej, hluboko delkach běšče druhe widžecz: jeho murje spadane, so móžesche džiwina won a nuts, jeho wobydlerjo šhudži, hubjeńi, šhori ludžo. Tež ƙebi ł temu šchitowdu činjachu, ƙamo by jedyn drugeho škónzowal. Tuž běšče šhnej krala horneho města jich žel, a won naněj rjekny: „Ša čhu tam dele tym hubjenym pomhač hieč“. Kral wotmołwi: „Mój šynu, tał husto šyn hiežo jich wokal, so bychu do hornjeho města pschischli, a woni nohzychu“. „Tuž čhu tola ja hišče špytacž“, šyn šnapschecziwi, „a jim powjedacž, tał luboščiwny ty šy, a tał ƙo dyrba tu horkach jara derje mječž“. „Woni njebudža na tebje pošluchacž“, nan dale rěčesche, „ale budže jich najwjazy tebje ša šharja mječž a cze bicž a škónzowacž“. „Daj mi tola čahnyčž“, šnapschecziwi šyn, „něłotši budža ƙo tola wumóz dacž“. Tuž kral dowoli a šyna ł wokoščenjom do delnjeho města puščezi. Š tajtim šacziščezom šššch, adventišta wohađa, šłowo: „Njebieske kralestwo je ƙo pschiblizato“. Wěr: Š njebieš, ł krafnosče tebi šbožo, dobrota a radosč pschihadža, kiž něšcto nowe nješe, so wobohu, šhudu semju a jejnych wobydlerjow wobšbožuje. Tajti wulki rošdžel, tałki tamne horne a delne město pošafuje, tałki tež mjes Božim a štaženym šwětom wobšteji. Pomoz w šjewjenju Božeje hnady a lubošče w jeho

šynu Šhryštu šu leži. Šchtó nohzył rady wo tym šššchecž a šhonicž? Šy, nutry čžitarjo, woptaj a wohladaj, tał dobročiwny tón Šnjes je, a tał ma ƙo tebi pola njeho derje hieč.

Šwjaty Šěr ras pišče: Šče-li woptali, tał dobročiwny tón Šnjes je? Wón wjedžesche, so ma ša počerjow a pošracžowarjow we wěrje a žiwjenju mjes šwójimi šššcheczijanami. Wy přenicžy teho Šnjesa pschistupče a hladajcze! Šawěšče, nusa je jich wjele šajata: Nicžo hač rěčenje wo nusy ludowej! Štoro-mamy napohlad, tałkiž šu našči wojazy we wójnje w njepšchecželskich štronach měli, hžezž ƙo wojowasche: šłódní, ššššni, šadwělowazy — jenož so by jim to ł šššchemu šlužiko a woni špójnali: Šnjesowa ruka leži nad nami czežka. Móžno, so hiščež dlehe czežki cžaf traje a šamo pschibywa. Ale pschš domachpřtanja ƙo lud ł Bohu dopřta. Wjedžmy, šo Boža dobra hnadna wola hiščež pschezo w Šesuku nad wšššemi rukuje. Šajke něšcto krašne, hdyž ƙo potom w dušchach hišacž počžina, hdyž ruku na šłowu šłožo cžłowjeł rjeknje: Dha je tola hiščež kralestwo Bože! Dha tola našč pučž horje wjedže, hdyž šmy šami w šwójim šłudže dale čžyli. Dha tola ƙo datwa najšššpje žiwny hčž w doměrjenju na Božu pomoz a šmilnosč! Šój ł nam, šbože njewuprajomne! Ššššščž, Šnježe!

Šmy my njes tymi, šotrymž šššššča jačo adventište šwony te ššš šynti wot Božeje šwójatnižy: prawdosčž, měr a radosčž we šwójatym duchu? Ša je kralestwo Bože. Šotom šmy woptali, tał derje w hornym mječze je! Šotom pošracžujemy. Šrawy hčž a ƙo ša Božeho šššna a Božu džowku wobšładowacž — to rěka wulki a krašny hčž! Wutroba je w njebiešach. Šdyž tež ženje poš cžele tudy taž w njebiešach njebudžemy — wutrobje je tola tał: tał špěwa, šššwali a ƙo modli — a hžezž šu tałke

kyly, tam je tež njebjeske kralestwo s wobhydlenjom. Snajesch Boži měr, czíščinu snutschach w šebi a czíščinu wokolo šebje? Esy šam džěczo měra? potom šy s měščežanom Božeho kralestwa! Niž w myšli, jako bychu měščeženjo, wješnjenje, džělczerjo někajki rosdžěl byli. Džělcacz, nišu pomhacz nožycz, dary ša tradacych podawacz — to runje Bože staczanstwo šjewi. Tute lěto runje móžesch a dyrbišch, tiž chzesch wopravdžity kšesješijan bycz, dobrotu czinicz a wulke Bože džěczo dawacz ša tych wjele, ša kotrychž nětkole naležnje próštyw czinja, šběraja a wšchelake dary, wošebje do městow, woža. Tu pokasujesch kšesješijanski wutrobu a šjewišch plody wěry w nowym žiwjenju. Jene s druheho wulhadža, kaž š prawdoszcz a měra radoszcz w šwjatym duchu.

Hdyž je šo wěrjazy kšesješijan šašo adventšeho wodyncha nadržěbaš, potom jemu je, kaž chyzł wšchitkich šbožownych mječ. Jeho myšle a modlitwy kaž kšchidlo ranšchich serjow šwět wopšchinnu, a wón chyzł hacž na najdalsche morjo teho šnjesa pšchinjeszcz pomhacz, kotryž je možny na Zionje. Ale runje tehdy jeho nosy na puczju sadžěwki pytnjetej a jemu šo šjewi: Šiwět leži w šlym! Njech pak tež je šynon teho njebjeskeho krala nje-wustanje žadacz: Jeno šo bychu někotři wumoženi byli! Bóh požohnuj a šezin naš šprawnych, ša šwoje šwječzene graty. Po móžnoszczu wjele we wšchěch wošhadach! „Prědujće“ — džěsche tón šnjes šesuf tym dwanacžom, kotrychž do wšow a městacžkow šwjateho kraja něhdy pójla. Wmyšlmy šebi tež, šo šmy jeho pójli, a prajmy šebi: Wmy šmy na puczju —. Tuž šo žanemu njewjedru sadžěwacz njedajmy, žanym molazym myšlam a kšablazym šacžucžam. Wutroba je pšcheměnjata se šacžucžemi, ale šo wobtwjerdži pšches hnadu. Doszcz pšchecžiwnoszczom Božim drohowarjam se štrony šlych nastawa: Woni pak Bože kralestwo we myšli, we wusnacžju a bėdženju šdžeržecž pomhaja. Božu zyrtej šakituja, kiž je a wostanje tež w nowym zyrkwynym lěcže Bože kralestwo w šewškim wobhydlenju. Ach, pšchivjedž naš junu tón šnjes do šwojeho hornjeho města a kralestwa. Nětko pak ša-nošchujemy:

Wotewřeže nětko wrota wšchě,
Wšchal pšchidže šnjes wšchej' kražnoszczu,
Kral nade wšchěmi kralemi
A Šbožnik nade šwětami. Šamjen.

Advent.

II.

„Dyrbju šebi pšchezo na wčžerawšche přědowanje našeho šnjesa šararja myšlicž! Advent, wón rjekny, to rěka pšchitšhad. Našch Šbožnik pšchitšhadža. Wón džerži advent. Ale šchto pomha to, hdyž jenož wón a niž tež hišchže něchtón drugi, niž tež my!“ tak šahrodnikowa, pšchi wofnje šedžo šchijo mužej prajesche, kiž ša blidom šedžesche a do „Šserbskich Nowin“ hladasche, kotrež mječesche š „Pomhaj Bóh“ a š „Mižionškim požolom“ pšched šobu ležo.

„Šaj, šchto pomha to!“ muž š jeje šlowami rěcz dokoncz. „To šo š nikim njesetka, hdyž ničtón jemu napschecžiwto nje-pšchidže, hdyž ničtón š njemu advent njedžerži! Šaj, taš šnjes šarar prajesche a ja jemu to žyle šrošymich, Šańža, dokelž. nó haj, dokelž wěm, šchto to rěka, hieč, napschecžiwto hieč a njesetkacz, njesetkacz teho, kotrehož dla džěsch!“

„Nano!“ rjekny Šahrodnikowa šastawšchi šchicž, „ja czuju a wěm, šchto džěnka a tež wčžera hižo žly džěn š tobu šobu kšodži, ta staroszcz wo Šurja, našcha cžezka, wulka staroszcz wo našeho Šurja!“

„Šaj, macže, tak mohlo to hinaš bycz, hdyž je advent a hody šu blisko! Šdy by Bóh šnjes mi chyzł š najmješcha tón jedny

hodowny dar wobradžicž, šo šhonju, hacž je Šurij hišchže žiwj abo hacž je morny!“

„Nano! Moja macžerna wutroba mi praji, šo je Šurij hišchže žiwj! To šym tebi pšchezo šašo prajila w tych dołhich 8 lětach. Šaj, džemjate je škoro polne, šo Šurij štaršchiki dom wopušchcži!“

„Wěm, wěm macže! Madžijomnje tež tu trjedi, šo macžerna dušcha tež š dalenym džěczom šo šjednocžena czuje! Chžu czi wšchal rad wěricž, šo je žiwj. Šchto bych tež radšcho chyzł! Ale ta njewěstoszcz, ta njewěstoszcz!“

„Šaj, luby mužo, druheje wěstoszczu tež ja nimam hacž mojeje macžerneje wutrobny šacžucže. A hdyž nje wšcho njemoli, hdyž tak pošlucham na mojeje dušche hlóš, je tutón džěn a wěščišchi!“

„Tak podobnje šy mi ty to tež na twojim narodnym dnju prajila. Ale macže, šchto by šebi macžerna wutroba š narodninam tež lěpsšeho a lubšcheho pšchala hacž šyna, šhubjeneho a šašo namakaneho šyna!“

„Runje kaž ty, luby mužo, šebi š hodam ničžo lěpsšeho a rješšeho nješchjesch! Šody bėchu tebi pšchezo tón najrješšchi a najlubšchi šwjedžen tehdy, hdyž bė Šurij hišchže domach! Ale“, Šahrodnikowa štany a pšchitšupi š mužej, „ale tehdy, 17. haprleje, bė to něšchto wošebite. Tak hišchže ženje nješacžuch, šo je naju šyn hišchže žiwj! To njebė jenož moje pšchecže, to bė dušchine nashonjenje!“

„Ššnadž je czi Bóh šnjes šam š tym š narodninam wošebity dar daricž chyzł, luba Šańža! Šchto bych ša to daš, bych-li tež twojeje wěstoszczu měl a twojeje nadžije, šo šašo pšchidže!“

„Luby Šandrijo, jeli šo nje wšcho njemoli, šchtož tu snutschach šacžuwam, dha praju: Šurij pšchidže! a pšchitšaju: Bóh luby šnjes chyzł namaj to mile špožezicž!“

Madželški majšasche š waha ruku, kotruž bė pódla njeho na blido položila. Bė snutschnje pšche hnuty, šo by šchto prajicž mohł.

„Šaj, Šandrijo!“ rjekny Šańža, na „Pomhaj Bóh“ pokasujo, „hlaj tu „Pomhaj Bóh“! To našche a našchich pobožnych štaršchich pobožne štrawjenje. Moja dušcha pšchitšwola jo tak hušto a tež nětkole šašo šynej, kotryž je něhđže wofkach w šwěcže a wono mi je, jako bych šama šho pomoz měka. Bóh luby šnjes pomhaj jemu a pomhaj namaj!“ —

Durje šo woczinichu a šlužobna džowka šastupiwšchi rjekny Šahrodnikowej, šo je huno pšchihotowane a šo móže wěcz.

„Du, Šana!“ wotmoltwi bur. „Ššypam šam horje, Jan njech nožy, ty wječžišch. Mašy njech nětk džě do nišyna a Marja ma džělo na dworje!“

Džowka woteńdže. Šahrodnik štanwšchi šdychny: „Šo by mi štaremu tola mlody hospodar wotewšacz mohł kublo a staroszcz wo nje! Dołhož pak hacž hospodarju, Bože žito cžišczicž a šypacz, to chžu šam czinicž!“

„Njech czi tola Jan kuš pomha, mužo!“ praji Šahrodnikowa. „Telko na dobo je pšche wjele ša tebe!“

„Ach macže! Bóh je rjane žito daš, tuž chžu je tež šam cžišczicž a ša Boži kšlěb pšchihotowacz!“

Š tym woteńdže.

Burowka šedžesche hižo šašo ša blidom a šchijesche. Ale bė drje to bóle ta na džělo šwucžena ruka, kotraž tam kšchlu šchijesche hacž burowka šama. Š najmješcha jeje myšle bėchu duzy po puczju a pytachu něhđže w šwěcže šyna. Njebė ničžo šworak, šo by dyrbjak dom a domišnu wopušchcžicž. Ně, ale bė šebi dohlowny štajil, šo chže šwět wohladacz a tam cžeszcz a kublo do-bycz. A nanowa hlowa a macžerna wutroba, wobej bėšchtej pšchěšlabej bylej! —

Ma huno pschichedschi rjetny džowka f wotroczej: „Maschemu Sandrijej bo dženska sašo styska!“

„Saj, ale Sana,“ wotmolwi Jan, „dha njedyrbjesche psched 9 lětami swojemu Jurjej wolu wostajicz a jemu czahnycz dacz, hdžež jenož chyzsche!“

„Chyzla jenož wjedzecz, po kim Jurij to je! Po Sandriju niz a po Sanži niz! Sacz tež to bo wopradowže wróczi, kaž to Sanža pschezo sašo praji, ta lohka witka?“

„Jeli jeho wulka wójna sežrała njeje kaž milliony, pschińdže drje sašo. To my wschitzu tola tež naschim pschejemy!“

„Ale wěšo Jano! Sa čo dha tu tola hižo 10 haj 12 lět fluzimy! Tola nětt bypaj pschez!“

„Schto tež chzesch, wěsch tola, so je to Sandrijowe džeko! A wón tu tež hižo je!“ — (Bofraczowanje.)

Spěschny czah.

Koždy džen, hdyž do swojeje pižarnje thodžu, powjedasche jedyn pschekupz, dyrby psches dolhi móst, kotryž je nad mnoholičnym sestawom schenateho kolijšcēja natwarjenu. Wschě hodžiny železniske czahi pod mostom won a nuts jědža. Sdyž a hdyž bo trjechi, so spěschny czah won puchoze, du-li runje nimo. Ja potom stejo wostawam a ja bēlej parnej mrocželu hladani, doniž bo s czahom sa malo wofomikow s woczow njeshubi. Wōndano stejesche jena fnjeni s malej holeczku na moseže porno mi, jako runje spěschny czah nimo schumjesche. „Tōn pať spěschnje jědže“, ta mala nimale strachocžiwje rjetny. Potom, jako bē wōn s woczow, wona swojej wulkej mōdrej wōczžy f macžeri posbēže a bo ju woprascha: „Jědže wōn do njebjež, mamicžka?“

Njeruna bo nasche žiwjenje, tať nimo mēry rucže prijecz thwataze, tajfemu spěschnemu czahej? Njedyrbjeli husto posastawacz we wschědnym holku žiwjenja, we njeměrnym honjenju sa czahnyimi kublami, kotrež je wschěch człowjelow a mnohich jenicžžy sapschijako, so bychmy bo prascheli: Jědže spěschny czah nascheho žiwjenja, kotrehož wotthkujenu fōnz mōže bo fōždy wofomik dozpicž, do njebjež? Abō njejědže wōn žnano dele mēsto horje? S starajmy bo wo to, so wōn do njebjež pschijědže, hdyž nascha poslednja hodžina bije!

Zyrkej a stat.

K 1. adventej, f sapoczatkej noweho zyrkwineho lēta, je bo krajny biskop nascheje saksteje ewangelskeje zyrkwije, dr. Schmels na wschě wofadny s wofebitym flowom postrowjenja a napominanja wobrocžil. Jeho flowa, naž wschěch jenať jimazy, njech žu tu f dalschemu nutrnemu rospominanju a wopominanju podate:

„W czežkim, struchlym czahju sa duchowneho wjednika zyrkwije powolany strowju wofadny nascheho kraja přenjero adventa rano a proschu je wo dobroproschenje a žobuskutlowanje.

Ja strowju pať je w mjenje teho Anjesa, kotryž dawa swojej wofadže pschi sapoczatku fōždeho noweho zyrkwineho lēta prajicz: „Slej, ja cžinju wschitko nowe!“

Musa nascheho luda bu hōbrska. Jenož tať někať hišcže wobara bo lud pschecžiwō sahubje. Tola pucz wrōczō f Bohu swojich wōtzow njenamaka. Wjele bōle žu daloko a schēroko w naschim ludu Bohu wójnu pschitpowjedžili abō chzedža s najmjenšcha, so by se šarowneho žiwjenja wustorkany byť. Swotpada w tym, schtož je teje nabožiny, šbwa wjele srudneho smolenja we tym, schtož žu dobr pocžinki. S tym, so mammoněj fluzža, so bo žadosčam podadža a so bo do swētneho sawježeljenja podnurja, kašy bo w naschim ludu jeho smutštna mōž f dobrym pocžinkam.

Sšebicžne, jenož na to swoje džiwaze parteije a strony roštorhaju nasch lud, honja jōn do sahuby. Człowjeka woczzi nje-wuhladataj žaneho wuntoženja wjazy.

S tuteje nusy sbēhajmy woczzi f wyškosčam. Ja, prajitōn Anjes, ja cžinju wschitko nowe! Kaž je wōn swoju zyrkej f tomu nujowak, so by nowy spoczatk cžinika, tať chze žam w tutej zyrkwi a psches nju w naschim ludu wschitko nowe cžinicž. Ja chzu swojeho ducha do waž dacz, so byschče sašo žiwi byli, praji tōn Anjes. Wōn chze to cžinicž a wōn to tež wěšcže cžini, jenož so by sa swoju swojatu wolu grat we wofadže namakak. Tehodla hlada, hdže by mužow a žōnske namakak, kotřiz bo nješebicžiwje a bo nješomdžo do jeho fluzžby daja, so by jeho duch psches nich mōžny byť. Trojake pyta wōn w tych, kiž žu jeho grat: So bychu bo do wschēje flubokosče a hōrkosče nascheho cžaka podnurtiwšchi jōn došesnali, so bychu nješhablajžy žwēru do njeho wēri, kiž wjetšchi je, hacž wscho widomne, so bychu w možy tajkeje wēry wojowali žwjate wojowanje wo duschu nascheho luda a s duschu nascheho luda.

Tehodla: hdyž nam nowe lēto sašwita, nješchihodža bo nam škorženje jako je mucžni škorža a hišcže mjenje sadwēlowanje, nē, wjebele mamy strowicz teho, kiž pschithadža a mamy žwjate flubjenje šcžinicž, so to jemu fluzimy. Tōn Anjes je bo s nowa na pucz nastajit, žohnowacz žwōj lud a hišcže štej žiwěj Bože flowo a sakrament a s njeju žōrka bo žōrka wobnowjenja. Starajmy bo wo to, so bywa Bože flowo cžiste a prawe mjes nami wucžene a so bo sakramentaj tať wužiwataj kať je to wola wustajerja. Psched wschēm pať wolajmy bo s nawjetškej thutnosčju f Bohu, so naž fōždeho se swojim duchom wuhotuje žebi sa žwēdfow. Tu njeje žaneho rošdžela. Předarški hamt ma drje žwōj wkebity nadawak we wofadže, na wschēm posledku žmy pať my wschitzu sa to samolwiczi, so bo naschemu kralej Jesušej pucz do luda wurumuje. My wschitzu dyrbinmy wjedzecž: Tōn Anjes cžaka na naž, so by naž požohnowak a naž f žohnowanju šcžinik.

Tať njech je to na prošy noweho zyrkwineho lēta moja proštwā sa wschē wofadny po žylm naschim kraju a nā wschěch, kotřiz w nimi chzedža wopradowže šchesečžijenjo bycz! Dwočmy žwjate šjednocženstwo džekanja, wojowanja a wōdlenja, so by nasch Bōh mjes nami mōžny byť a my jeho džitny wuhladałi!

Anježe, Anježe, my cže njepuschčimy,

Abiba so naž požohnujesch!“

So njebychu tute flowa nascheho krajneho biskopa jenož poskucharjow a cžitarjow namakle, nē, jenož cžinjerjow mjes mlōdymy a starymy, mužškimi a žōnskimi!

Sdyž pschibōh nješlyšchi!

Bē w Rhinskej. Šizo dolho wuhorjesche žuchota semju. Lud bo nješchestawajžy pschiboham wo deschčž modlesche. Tola deschčžil nješchindže. Tuž cžehnjesche prošekion psches mēsto; nješchēchu tam mužža žobu, kotryž bē po mēnjenju luda wobžhdnjenu dowuprošhčž. Tola tež to bē podarmo! Tuž šhromadži bo lud dowuprošhčž. Tolatež to bē podarmo! Tuž šhromadži bo lud wjecžor w templu. Pschibōh, s gipka šhotowjenu, bu pschijnjenu. Do jeho cžela bu džera wudhpana, do tuteje džery žadžichu šškorpiona a šcžinichu džeru sašo. Mjes tym bubnowachy bubony a wschitzu wofachu bo pschezo sašo s nowa f pschibohej.

Schto pať to se šškorpionom? Dyrbjesche pschiboha, kotryž bē žebi wužnyť, kať a tať se spanja wubudžicz. —

Wbōhi lud pohanskeje cžemnosče! Pschibōh bē moriny a njemōžesche wotucžicz! — A nasch lud! Že wjaz hacž s jnym

skorpionom budženy a tola nočze wotučicz a t swojemu Bohu pschincz, hacz tutón jón wola sažo a sažo. To je runje na wopał to samžne! Hacz pał je mjenje frubne a mjenje struchte? —

Adwent.

Stóh: Luby Jesu, my žmy tu atd.

Witaj, duscha, Jesuža, — Kotryž pschindže s njebjek dele: — Pósklany t nam wot Wótza, — So by wschitkich wumohl s hele — A nam njebjó sažo dobył, — Sdyž je sa naž w žmjerčzi pobyl.

S nim žo nětk te žlubjenja, — Riž žno Sadamej žu date, — W polnej mērje dopjelnja; — So b'dže žónste žymjo žwjate — Šlowu rostępacz tom' hadej, — Riž je cžlowstwo pschinješt t padej.

Dale bóle žjawnje tu — Bóh žno Abrahamej rěčzi, — So we jeho žymjenju — Budža wschitke cžlowste džęczi — Žohnwane w polnej mērji, — Dofelž jeho žlowu wěrji.

Hischeže bóle žjawnišho — Rěča wot toh' Wumóžnita — Někotři profetojo, — Sdžež mješ wjele druhim rěka, — So b'dže žubjeny a žhudy — Szpjeny wot wjele tudy.

Žapóšled' najšjawnišho — Sczenit Jan wot njecho rěčzi, — Prajo, žo nětk tutón jo — Žehnjo Bože na tym žwęczi, — Riž, hdyž jeho cžaz tu dóndže, — Swólnje sa naž t žmjerčzi póndže.

Tuž mój duch nětk spěwa czi: — Witaj, Šhrnscheže, žyno Boži! — Šswět pał tebe njerodži, — Hacz žy runje t jeho šboži, — Dofelž, kaž wón pschezo mēni, — Šsamžua prawdoscž šbóžnych cžini.

S kajkej horzej žadošęzu — Na mój pschichod tamne ludy — Šta lēt dolho cžakachu; — Dofelž pał ty pschindęž žhudy, — Nježku cze sa prawoh', žnali, — Šle druhoh' požadali.

Nětk tež jažo cžakamy — Na mój pschichod, — ale t žudu. — S kražnosęzu nětk pschindęsch ty — S njebjek dele, žo by ludu — Tež tom', kiž je s rowa stawal, — Šóždom' po job' škutkach datwal.

Tuž dha budžmy hotowi, — Sdyž žnadž pschindže nje-nadžizy; — Budžmy žwěrnji wachowni, — So naž njenamaka špizy; — Šle s tobu na kwaž džemy, — Njebjó, mój raj, herbujemy.

Š t r M k ó Ń t.

S blista a s daloka.

Wulkostatna pomoz sa šutki lubosęze bu psches žlowny a so-žialpolitiski wubjerš wulkostatneho žejma wobsamknjena a dyrbi milliardu wučžinicž. To je runje nětkle, hdyž bu šbērka sa pomoz šnutšneho mižionštwa škóncžena, šwjelęza powjęcž, njech tež ta něhdy sa naž wschěch hobriška a njewulicžomna licžba milli-arda abo 1 000 000 000 hr. to tał wulka njeje pschi wschej tej wulkej nušy a žhudobje, žo by wschemu wotpomhacž mohla a nětk wscho we dobrým bylo. Ša kóždeho, kiž nětkle něšhto hischeže ma, šhtož sa žebje njetrjeba — po šchescžanski prajene — wofstanje hischeže došęž t cžinjenju a t pomhanju. Ššchetož ta nusa je wjetšcha hacž žebi to šhto myšli, wožebje w městach, a strach, žo tuta šyma nětk tež to pošlednje, šhtož w našchim kraju hischeže šteji, powali, je wulka, jara wulka. — Šo by to tola kóždy doroshmit — prjedy hacž je pschepošdže! — Pomoz wulkostatna wěšo s džakom witamy sa našche šutki lubosęze; mješ tymi šjednocženštiami, na kotrež žo rošdželi, je šnutškwone mižionštwa na přēnim městnje mjenowane.

W **Bulezady** bęchu žo 28. nov. staršchi džęczi, kotrež do našche šchule šhodža, w jara bohatej licžbe we wofadnej šali šschli, žo bychu protestowali pschecžiwu šakasanju šawodnych a škóncžnych modlitwow a špěwanja nabožnych špěwow šwonka nabožniškich hodžinow, tehorunja pschecžiwu temu, žo dyrbja džęczi nušowane bycž, tež na tych žwjatnych dnjach do šchule pschincz, kotrež nježku wot šakšęje wyschnosęze wjazh jako žwjate dny pschipóšnate. Wjele dobrych, haj šlotnych žlowow žo rěčęšche, tež wot jednorých, prostých ludži, šhtož bę wožebje šwjelęza. Póšladachmy tež do štyška macęrných dušchow, kotrež njemóža šrosčmiec, kał chze a móže žo šchula kražneho žrędka šnutšneho wukublanja džęczi šminycž, kaž nabožina je. Póšlednje žlowcžko we tutej węzy wschal dawno hischeže njeje rěčžane, tež pola naž niž. Hacz na dalšche bu wótry protest pschecžiwu tutym nabožinje nje-pschecželškim wukasam šakšęje wyschnosęze wobsamknjeny a na šnježęštwa do Barlina kaž tež tym štronam wulkeho němšleho žejma pósklany, kotrež nabožinu šschitaja. Runje tał kručę žo tež na to pošajowasche, žo bychu žo druge šchulške gmejny abo wofadny našchim próžowanjam pschisamške, mēnimy pchede wschēm šerbške. Ženohšknje bę wulka šhromadžina sa to, žo ma žo našchej młodžinje šchescžijanski ras šđeržęcž. Kaž žo tuteho mēnjenja wješelimy, tał starajmy žo ja to, žo by nětko po tym, šhtož je žo rěčžko, tež t škutkam došcho!

Tuž žo tola šda, žo budže móžno, nowu nabožnu (šchescžijanski) wottorhanšku protyku na l. 1923 pod božodžęšęwom šchtom pošožicž. Wožrjedž tuteho mēšaza žem budža přēnje ekšemplary, kaž je tón žobustaw pschēšęjčęštwa našcheho knihoweho towarštwa, kiž žo sa dohotowanje protyki stara, žlubit, hotowa a w Šserbskim Domje w Budyšchinje dóšacž. Jako pčacžina je žo pošajila: 60 hritnow, to je po nětcžišchej hódnosęzi hritnow tał malo, žo naž žamych kóžda protyka wjele dróžšcho pschindže, hacž sa nju dóštanjemy. Šam pał na tym leži, žo by tajka wottorhanška nabožna protyka, wot knihoweho towarštwa wudata, do kóždeho šerbškeho doma pschischa. Nětk budžęze pał, wschitzy lu- bi Šserbja, tał dobri a kupęze ju žebi kóždy sa žwój dom. Ššacžina pschi tym ničžo prajicž njemóže. Ša jene ješko štoro telko dóštanjęze, kaž sa protyku wudacęze. Wožebje tež na wschitke žobustawy šerbškeho luth. knih. towarštwa žo špuschęzamy. Prjedy žu lētnje 1 hritnu pschinoschka sa našche towarštwa dawali, a nětko žo ničžo wot nich nježada, hacž žo bychu sa 60 hr. tajku protyku žebi wotewšali. Šchtož pał někał šamóže, tón žmit žo tola a šapčacž něšhto wjazh sa žwoju protyku, žo by nastawazh dolh s najmjenšcha kusł mjenšchi był. Bóh luby Šnjes pał pošož žwoje hnadžpólne žohnowanje na tónle šutł, kiž ma tał wschitke džęko knihoweho towarštwa žlužicž t jeho cžescži a Šserbam t wužitku.

Lutherowe šlowa.

„Šam sa to, žo nimž to, žo je Bóh pschecžiwu nam tał njehnadny, žaneje drugeje winy, šhiba teje, žo džęczi njebywajs wocžehnjene w dobrých počžinkach a w tym, šhtož je cžęstne. Ššchetož, šakšichž chęsch ludži męcž, šakšich dyrbišch jich w młodoscži wocžahnyčž!“

M. w R. sa 3. adv.

R. w S. sa hodownicžku.

Šamoliwity redaktor: šarač W h r g a c ž w Šošacžizach.

Čšišchęž Ššmoleręž knihicžišchęčęrnje a kniharņje, šap. družštwa s wobmj. rukowanjom w Budyšchinje.